

РОЗДІЛ III. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

DOI <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2018-1-04>

УДК 347.44:316.776:005.582 (477)

ДОГОВІР У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІДНОСИН: ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Кодинець А.О., д.ю.н, доцент

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
вул. Володимирська 60, м. Київ, Україна
a_kodynets@ukr.net*

Стаття присвячена розгляду цивільно-правових аспектів регулювання договірних інформаційних відносин, характеристики видів та особливостей договорів у цій сфері, окресленню специфіки юридичних фактів, на підставі яких виникають, змінюються і припиняються інформаційні відносини. З позиції юридичної доктрини обґрунтовується концепція цивільно-правового регулювання інформаційних відносин, визначаються тенденції та перспективи правового регулювання інформаційних зобов'язань у законодавстві України.

Ключові слова: інформація, інформаційні відносини, договір, форма договору, предмет договору, об'єкт договору, інформаційне зобов'язання.

CONTRACT IN THE FIELD OF INFORMATION RELATIONS: SOME FEATURES OF CIVIL REGULATION

Kodynets A.O.

*Taras Shevchenko National University of Kyiv, str. Volodymirska, 60, Kyiv, Ukraine
a_kodynets@ukr.net*

The article is devoted to the consideration of civil aspects of regulation of contractual relations in information sphere, the characteristics of their types and features, the specificity of legal facts, on the basis of which information contractual obligations arise, change and terminate. In the article from the point of legal doctrine the concept of civil law regulation of information relations is grounded, trends and prospects of legal regulation of information obligations in the legislation of Ukraine are determined.

The article concludes that the criterion for the determination of contracts in the field of information relations from the other types of civil contracts is the subject of the contract. Contractual information obligations should include the provision of the transfer of information rights or the refusal to provide such a rights to the debtor.

The basic concept of understanding the contract in the field of information relations as an operation of two or more parties aimed at the emergence, change or termination of information relationships. The contract is the main reason for the emergence of information obligations.

Contracts in the field of information relations are characterized by: a special subject (granting or transfer of ownership of information); a special object that is information as an independent intangible product or as a component of personal non-proprietary rights or as a result of intellectual, creative activity, which are protected by the system of intellectual property rights; the personal nature of the execution (performance of the obligation is usually carried out by the debtor; involvement of the sub-executors is allowed only with the consent of the creditor); a special form of conclusion (information obligations arise, as a rule, on the basis of written agreements).

Key words: information, information relations, contract, form of the contract, the subject of the contract, the object of the contract, the information obligation.

Інститут договору посідає провідне місце як у системі цивільного права, так і у сфері цивільного законодавства. Вивченню правової природи, особливостей і видового різноманіття договорів завжди приділялась велика увага з боку цивілістичної науки. Разом із тим у сучасних умовах розвитку інформаційного суспільства зростає роль договору як універсальної правової моделі опосередкування відносин, заснованих на юридичній рівності, вільному волевиявленні та самостійності їх учасників. Під впливом зазначених факторів змінюється й характер цієї традиційної цивільно-правової категорії: збільшується значення та розширюється сфера застосування договорів, виникають нові договірні конструкції, зміщуються акценти в механізмі нормативного регулювання порядку й умов укладання та виконання зобов'язань договірною характеру. До таких нових цивільно-правових договірних конструкцій належать договори, що укладаються в інформаційній сфері: договори про конфіденційність, про надання інформаційних послуг, проведення інформаційних пошуків, передачі чи надання прав на використання різного роду інформації тощо.

Проблемам правового регулювання інформаційних відносин присвячені наукові дослідження вітчизняних і зарубіжних авторів: Б.М. Гоголя, О.О. Городова, В.А. Дозорцева, В.І. Жукова, В.О. Калятіна, О.В. Кохановської, Ю.В. Носіка, В.С. Цимбалюка та інших учених. Особливості договору як цивільно-правової конструкції досліджувалися в працях М.І. Брагінського, С.М. Бервено, Т.В. Боднар, В.В. Вітрянського, О.В. Дзери, В.В. Луця, С.О. Погрібного, С.І. Шімон та інших науковців. Під час написання статті використовувалися як загальнонаукові, так і спеціально-юридичні методи дослідження правових явищ і юридичних категорій.

Метою публікації є розгляд цивільно-правових аспектів регулювання договірних інформаційних відносин, характеристики видів та особливостей договорів у цій сфері, визначення специфіки юридичних фактів, на підставі яких виникають, змінюються і припиняються інформаційні відносини.

Інформація є об'єктом багатьох цивільно-правових договірних зобов'язань, проте не всі вони можуть бути беззастережно зараховані до групи інформаційних зобов'язань. Так, за договором купівлі-продажу продавець зобов'язаний попередити покупця про всі права третіх осіб на товар, що продається (права наймача, право застави, право довічного користування тощо). У разі невиконання цієї вимоги покупець має право вимагати зниження ціни або розірвання договору купівлі-продажу, якщо він не знав і не міг знати про права третіх осіб на товар (ст. 659 Цивільного кодексу (далі – ЦК) України [1]). За договором найму (оренди), наймодавець зобов'язаний попередити наймача про особливі властивості й недоліки речі, які йому відомі та які можуть бути небезпечними для життя, здоров'я, майна наймача або інших осіб чи призвести до пошкодження самої речі під час користування нею (ч. 2 ст. 767 ЦК України), і про всі права третіх осіб на річ, що передається в найм (ч. 2 ст. 769 ЦК України).

Можна навести й інші випадки законодавчого регулювання відносин, у яких обов'язок сторони договору полягає в наданні певної інформації, необхідної для виконання договору або з метою запобігання негативним правовим наслідкам для іншої сторони. Проте в зазначених випадках договірні правовідносини, об'єктом яких є інформація, не можуть бути безпосередньо зараховані до групи інформаційних договірних зобов'язань.

Інформаційними зобов'язаннями є правовідносини, в яких одна сторона має право вимагати від іншої надання чи передання майнових прав на інформацію або утримання від учинення дій, спрямованих на надання чи передання таких прав іншим особам. Лише певна кількість договірних зобов'язань, об'єктом яких є інформація, може бути зарахована до категорії «інформаційні договірні зобов'язання». У більшості врегульованих ЦК України договорів обов'язок повідомити певну інформацію виникає в силу прямої вказівки закону та супроводжує

основне зобов'язання сторони, спрямоване на передачу майна у власність, надання речі в користування, виконання робіт чи надання послуг.

Правова характеристика договорів у цивільному праві традиційно здійснюється через дослідження їх предмета, об'єкта, розгляд суб'єктного складу договірних відносин та особливостей зовнішнього вираження волевиявлення сторін у встановленій законодавством правовій формі.

Варто наголосити, що в юридичній науці по-різному трактується поняття «предмет та об'єкт договору» як загалом, так і щодо договорів у сфері інтелектуальної діяльності. Труднощі під час вирішення цього питання виникають тому, що інколи в літературі не проводиться чіткого розмежування термінів «предмет» та «об'єкт». Так, на думку Ю.Л. Бошицького, «предметом договорів щодо використання об'єктів інтелектуальної власності є відповідні результати інтелектуальної діяльності як об'єкти авторського права, суміжних прав, промислової власності та інші результати інтелектуальної діяльності» [2, с. 370–371]. Водночас автор зазначає, що «об'єктом договорів на використання об'єктів інтелектуальної власності можуть бути тільки ті результати інтелектуальної діяльності, що визнані об'єктами інтелектуальної власності». Тобто, по суті, автор ототожнює, об'єкт і предмет таких договорів, яким, на думку вченого, є результати інтелектуальної діяльності. Подібну позицію займає також О.М. Мельник, указуючи, що «об'єктом (предметом) договірних відносин, що складаються у сфері інтелектуальної діяльності, можуть бути дії, спрямовані на створення об'єктів інтелектуальної власності або самі об'єкти цієї власності» [3, с. 366].

Ураховуючи наведене, вважаємо за доцільне провести розмежування між термінами «предмет» та «об'єкт» договору, «предмет» та «об'єкт» зобов'язання, в які різні автори вкладають суперечливий зміст.

У цивільно-правовій науці традиційно виокремлюють юридичний (дії) та матеріальний (речі, у тому числі гроші) об'єкти зобов'язання [4, с. 612]; при цьому вчені вирізняють зобов'язання, в яких матеріальний об'єкт узагалі відсутній, зокрема з виконання робіт і надання послуг. Із цього приводу Т.В. Боднар слушно зазначає: «Для ототожнення предмета зобов'язання і предмета договору немає жодних підстав, оскільки зобов'язання і договори – явища, хоч і близькі, проте не тотожні... Предметом договору є зобов'язання як правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію або утриматися від певної дії; предмет зобов'язання – обов'язок боржника вчинити зазначену дію (утриматись від неї)» [5, с. 154]. У зв'язку з наведеним, автор пропонує замінити термін «предмет» у тих статтях, що регулюють забезпечувальні засоби (ст. ст. 551, 576 ЦК України) або окремі цивільно-правові договори (ст. ст. 656, 760, 807 ЦК України), терміном «об'єкт» у відповідних відмінках.

Аналізуючи співвідношення зазначених категорій, С.І. Шимон робить висновок, що «об'єктом зобов'язання як цивільного правовідношення виступають майнові блага ...; об'єкт практично не впливає на визначення виду договору (за деякими винятками). Предметом договору (як домовленості, юридичного факту) не виступають речі, майно... Предметом договору є основна дія (сукупність дій), яку необхідно вчинити задля досягнення мети договору» [6, с. 63].

Отже, розгляд положень цивілістики щодо співвідношення категорій «предмет» та «об'єкт» зобов'язання засвідчує наявність різних точок зору із цього приводу. Домінуючим є підхід, що визначає предмет зобов'язання як дії учасників зобов'язання (щодо передання майна, виконання робіт, надання послуг тощо) [7, с. 36]. «Об'єктом» зобов'язальних відносин є матеріальні, духовні й інші соціальні блага, що слугують для задоволення інтересів і потреб фізичних і юридичних осіб.

З огляду на зазначене, можемо охарактеризувати предмет та об'єкт договорів у сфері інформаційних відносин. Предметом договорів у сфері інформаційних відносин є майнові

права на інформацію. Предмет цих договорів може охоплювати передачу всього комплексу майнових прав на інформацію чи результат інтелектуальної творчої діяльності (права на використання об'єкта, права дозволяти його використання іншим особам і перешкоджати неправомірному використанню) чи надання лише права на використання в обсязі й у межах, визначених договором.

Обов'язок боржника в договірних інформаційних зобов'язаннях може мати активний чи пасивний характер. За активних інформаційних зобов'язань боржник зобов'язаний надати чи передати замовникові майнові права на інформацію (наприклад, у договорі про виконання науково-дослідних робіт виконавець зобов'язаний надати чи передати майнові права на інформацію у вигляді наукових звітів, конструкторської документації чи інших результатів дослідної діяльності). За пасивних інформаційних зобов'язань боржник повинен утриматися від учинення дій щодо надання чи передання інформаційних прав третім особам. Так, у договорі про конфіденційність боржник зобов'язаний утриматися від надання чи передання майнових прав на інформацію.

Об'єктом договорів є інформація як самостійне нематеріальне благо, як складник інших особистих немайнових благ або як результат інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняється системою права інтелектуальної власності.

Сторонами договорів у сфері інформаційних відносин може бути будь-яка фізична чи юридична особа. Стороною також можуть бути публічні утворення (держава, територіальні громади, юридичні особи публічного права), які вступають у цивільні правовідносини з метою реалізації своїх державно-владних, суспільних завдань, проте участь таких суб'єктів у цивільних правовідносинах нівелює їхній статус як привілейованого суб'єкта публічного права. ЦК України чітко закріплює принцип рівності прав держави та інших учасників цивільних відносин (ст. 167). Залежно від виду договору сторони можуть мати спеціальну назву: ліцензіар і ліцензіат – у ліцензійному договорі або творець і замовник – у договорі про створення за замовленням і використання об'єкта інтелектуальної власності. Проте незалежно від назви однією зі сторін зазначених договорів є правоволоділець (особа, яка має інформаційні права), а іншою – набувач, особа, яка має намір отримати інформаційні права.

Чинне законодавство не містить будь-яких вікових обмежень щодо статусу фізичної особи – правоволодільца об'єкта інтелектуальної власності. Малолітні особи самостійно, відповідно до ст. 31 ЦК України, реалізують особисті немайнові права на результати творчості, однак розпоряджатися майновими правами на об'єкти інтелектуальної власності такі особи можуть лише з моменту досягнення 14-річного віку. До цього віку майнові права й обов'язки неповнолітніх осіб у сфері інтелектуальної власності здійснюють їхні батьки або опікуни.

Особливі вимоги містить ЦК України до форми окремих видів договорів у сфері інформаційних відносин. Зокрема, договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності повинні укладатися в обов'язковій письмовій формі, недодержання якої створює правові наслідки, передбачені ч. 2 ст. 1107 ЦК України: такий договір визнається нікчемним, тобто не породжує цивільних прав та обов'язків з моменту його укладання. Законом установлені винятки із цього правила, які стосуються розпорядження правами на об'єкти авторського права (п. 1 ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» [8]).

Крім обов'язкової письмової форми, закон містить вимоги, пов'язані з державною реєстрацією договорів у сфері розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Частина 2 ст. 1114 ЦК України містить положення, що факт передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, які, відповідно до ЦК України або іншого закону, є чинними після їх державної реєстрації, підлягає державній реєстрації. Оскільки права на об'єкти патентного права, сорти рослин і породи тварин, компонування інтегральної мікросхеми й торговельні марки набувають чинності з моменту їх реєстрації, то договір про передання майнових прав на такі об'єкти є чинним із моменту його державної реєстрації. Як

відзначається в юридичній літературі, проведення такої реєстрації зумовлене потребою відображення факту зміни правоволодільця об'єкта промислової власності [9, с. 573].

Цивільно-правові договори в юридичній науці традиційно характеризуються з позиції їх оплатності (оплатні та безоплатні) у зв'язку з розподілом прав та обов'язків сторін (односторонні та двосторонні) й урахування моменту набрання ними чинності (реальні та консенсуальні).

Відповідно до наведених критеріїв, договори у сфері інформаційних відносин мають двосторонній характер, оскільки передбачають виникнення прав та обов'язків в обох сторін договору (ліцензіара й ліцензіата, набувача та право володільця тощо). Консенсуальність договорів у сфері інформаційних відносин виражається в набранні ними чинності з моменту досягнення в передбаченій законодавством формі, згоди сторін за всіма істотними умовами. Передача майнових прав інтелектуальної власності, як правило, здійснюється оплатно, проте в законодавстві нині відсутні перешкоди для конструювання таких договорів як безоплатних.

На підставі проведеного розгляду особливостей договорів у сфері інформаційних відносин можна визначити їх ознаки та місце в системі цивільно-правових договорів. Договори у сфері інформаційних відносин характеризуються такими ознаками:

1. Особливостями предмета – предмет цих договорів відображає специфіку правомочності розпорядження нематеріалізованими результатами й може охоплювати передачу інформаційних прав чи надання прав на використання інформації в обсязі та в межах, визначених договором.
2. Специфікою об'єкта – об'єктом таких договорів є інформація як самостійне нематеріальне благо чи інформація у формі результатів інтелектуальної творчої діяльності, тобто визнані в установленому порядку об'єкти промислової власності, твори літератури, науки, мистецтва, об'єкти суміжних прав, режим правової охорони яких не потребує додаткової реєстрації.
3. Суб'єктним складом – суб'єктами договірних інформаційних відносин можуть бути будь-які фізичні особи незалежно від віку і стану здоров'я, юридичні особи, публічно-правові утворення. Розпоряджатися майновими правами на результати інтелектуальної діяльності фізична особа може самостійно з моменту досягнення 14-річного віку. До цього віку майнові права й обов'язки неповнолітніх осіб у цій сфері здійснюють їхні батьки або опікуни.
4. Формою укладання – обов'язкова письмова форма договорів у сфері розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, недодержання якої має наслідком їх нікчемність (за винятком договору про опублікування твору в періодичних виданнях). Договори про передання майнових прав на об'єкти промислової власності потребують також обов'язкової державної реєстрації.

Уважаємо, що положення ЦК України про письмову форму договорів у сфері розпорядження майновими правами інтелектуальної власності доцільно поширити також на випадки надання чи передання інформаційних прав. У конкретних договірних відносинах часто відбувається передача певних відомостей чи документів, за цих умов дуже важливо встановити обсяг і межі використання такої інформації контрагентом, визначити правові можливості сторін щодо такої інформації. За цих умов фіксація в чинному законодавстві положень щодо письмової форми договорів про надання чи передачу інформаційних прав буде сприяти стабільності цивільних правовідносин, визначеності змісту договірних зобов'язань, прав та обов'язків їх сторін.

5. Особистим характером виконання договорів про створення результатів інтелектуальної діяльності. Тобто виконання договорів пов'язане з певним рівнем інтелектуальної діяльності, тому, за загальним правилом, не допускається залучення третіх осіб до

виконання таких договорів без згоди замовника. Зокрема, згідно зі ст. 893 ЦК України, виконавець зобов'язаний провести наукові дослідження особисто, якщо інше не встановлено договором на виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських і технологічних робіт. Виконавець має право залучати до виконання науково-дослідних робіт інших осіб лише за згодою замовника.

Проведене дослідження цивільно-правових аспектів регулювання договірних інформаційних відносин дає змогу зробити такі узагальнення:

1. Критерієм розмежування договорів у сфері інформаційних відносин від інших видів цивільних договорів (у тому числі тих, об'єктом яких є інформація) є предмет договору. Договірні інформаційні зобов'язання мають передбачати надання чи передачу майнових прав на інформацію чи утримання від учинення таких дій боржником (наприклад, у договорі про конфіденційність).
2. Договір у сфері інформаційних відносин – це правочин двох або більше сторін, спрямований на виникнення, зміну чи припинення інформаційних правовідносин. Договір є основною підставою виникнення інформаційних зобов'язань.
3. Договори у сфері інформаційних відносин характеризуються особливим предметом (надання чи передання майнових прав на інформацію); об'єктом, яким є інформація як самостійне нематеріальне благо, як складник особистих немайнових благ, що охороняються книгою 2 ЦК України, або як результат інтелектуальної, творчої діяльності, що охороняється системою права інтелектуальної власності; особистим характером виконання (виконання зобов'язання, як правило, здійснюється боржником особисто, залучення субвиконавців допускається лише за згодою кредитора); особливістю суб'єктного складу; формою укладання (інформаційні зобов'язання виникають, як правило, на підставі договорів, укладених у письмовій формі).

ЛІТЕРАТУРА

1. Цивільний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40–44. Ст. 356.
2. Цивільне право України: Академічний курс: підручник: у 2 т. / за заг. ред. Я.М. Шевченко. Київ: Концерн «Видавничий дім «Ін Юре», 2003. Т. 1: Загальна частина. 520 с.
3. Право інтелектуальної власності: підручник для студентів вищих навч. закладів / за ред. О.А. Підпригори, О.Д. Святоцького. 2-ге вид. Київ: Ін Юре, 2004. 672 с.
4. Цивільне право України: підручник: у 2 кн. / О.В. Дзера (кер. авт. кол.), Д.В. Боброва, А.С. Довгерт та ін.; за ред. О.В. Дзери, Н.С. Кузнецової. Київ: Юрінком Інтер, 2002. Кн. 1. 782 с.
5. Боднар Т.В. Договірні зобов'язання в цивільному праві (Загальні положення): навч. посіб. Київ: Юстініан, 2007. 280 с.
6. Шимон С.І. Об'єкт і предмет договору і цивільного правовідношення: нотатки до наукової дискусії. *Юридична Україна*. 2011. № 4. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/urykr_2011_4_12.pdf.
7. Цивільне право України. Особлива частина: підручник / за ред. О.В. Дзери, Н.С. Кузнецової, Р.А. Майданика. 3-тє вид., перероб. і допов. Київ: Юрінком Інтер, 2010. 1176 с.
8. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 13. Ст. 64.

9. Право інтелектуальної власності: акад. курс: підручник / О.П. Орлюк, Г.О. Андрощук, О.Б. Бутнік-Сіверський та ін.; за ред. О.П. Орлюк, О.Д. Святоцького. Київ: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. 696 с.

REFERENCES

1. (2003), "Civil Code of Ukraine", *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, no. 40–44, art. 356.
2. Shevchenko, Ya.M. (2003), *Tsyvilne pravo Ukrainy: Akademichnyi kurs: pidruchnyk: u 2 t.* [Civil law of Ukraine: Academic course: textbook: in 2 vol.], Vol. 1: *Zahalna chastyna* [General part], 2003, Kontsern «Vydavnychiy dim "In Yure"», Kyiv, Ukraine.
3. Pidopryhora, O.A. and Sviatotskyi, O.D. (2004), *Pravo intelektualnoi vlasnosti: pidruchnyk dlia studentiv vyshchyykh navch. zakladiv* [Intellectual property law: textbook for students of higher educational establishments], "In Yure", Kyiv, Ukraine.
4. Dzera, O.V., Bobrova, D.V., Dovhert, A.S. et al. (2002), *Tsyvilne pravo Ukrainy : pidruchnyk : u 2 kn.* [Civil law of Ukraine: textbook: in 2 p.], part 2, Yurinkom Inter, Kyiv, Ukraine.
5. Bodnar, T.V. (2007), *Dohovirni zoboviazannia v tsyvilnomu pravi (Zah. polozhennia) : navch. posib.* [Contractual obligations in civil law (Gen. terms) : guide], Yustinian, Kyiv, Ukraine.
6. Shymon, S.I. (2011), "Object and subject matter of the contract and civil legal relation: notes for scientific discussion", *Yurydychna Ukraina*, no. 4, available at: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/urykr_2011_4_12.pdf.
7. Dzera, O.V., Kuznietsova, N.S., Maidanyk, R.A. et al. (2010), *Tsyvilne pravo Ukrainy. Osoblyva chastyna: pidruchnyk* [Civil law of Ukraine. Special part: textbook], Yurinkom Inter, Kyiv, Ukraine.
8. "On Copyright and Related Rights": Law of Ukraine dated December 23, 1993 No 3792-XII, *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 1994, no. 13, art. 64.
9. Orliuk, O.P., Androshchuk, H.O., Butnik-Siverskyi, O.B. et al. (2007), *Pravo intelektualnoi vlasnosti: akad. kurs: pidruchnyk* [Intellectual property right: acad. course, textbook], «Vydavnychiy dim "In Yure"», Kyiv, Ukraine.

DOI <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2018-1-05>

УДК 347.65/.68

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПОСТМОРТАЛЬНИХ ДІТЕЙ СПАДКОДАВЦЯ У СПАДКОВОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Кухарєв О.Є., к.ю.н., доцент

*Харківський національний університет внутрішніх справ,
проспект Л. Ландау, 27, м. Харків, Україна
kukharyev@gmail.com*

Стаття присвячена дослідженню спадково-правового статусу дітей спадкодавця, зачатих після його смерті, з урахуванням положень правової доктрини та зарубіжного досвіду. Аргументована пропозиція визнати таких осіб спадкоємцями за заповітом шляхом унесення відповідних змін до цивільного законодавства України та сформульовані умови, за наявності яких доцільно надати постмортальним дітям право спадкувати.

Ключові слова: спадкові правовідносини, спадкування, спадкодавець, спадкоємець, постмортальні діти, посмертна репродукція.